

“Ingenting kunde stoppa mig”

Publicerat i Narkotikafrågan nr 1 2008

Ingenting kunde stoppa Paolo De Lauras missbruk. Inte familjens avståndstagande, inte skilsmässa från hustru och son, inte hiv och hepatit. Först när han blev skjuten i halsen under ett rån började han tänka om.

Text: Pelle Olsson

– När jag växte upp här i Rom hade jag alla möjligheter till ett bra liv, säger Paolo De Laura. Jag hade en fantastiskt familj. Mina föräldrar älskade varandra och de älskade oss barn. Jag fick gå i universitetet och utbildade mig till att restaurera gamla målningar och fresker. Det var en dröm jag haft som barn. Mamma ville hellre att jag skulle in i det militära och pappa tyckte att jag skulle bli advokat, men de accepterade och uppmuntrade mitt yrkesval. Ändå fick jag den här sjukdomen beroende. I tjugo år missbrukade jag narkotika och förstörde allt.

Han sitter bakom sitt skrivbord på antidrogorganisationen ANGLAD (se not) på en bakgata i Rom. Kontoret består av ett enda rum på 25 kvadratmeter, men verksamheten är omfattande. Nyss har han haft ett möte med fyra narkotikaberoende personer som kommer på regelbundna besök för att få hjälp att hålla sig drogfria. Ett helt ideellt arbete. Han försörjer sig på sitt gamla yrke att renovera gamla tavlor på kvällar och helger.

– Jag tyckte om alla droger jag testade. Först var det hasch och marijuana på 70-talet när jag var 13 år. Jag älskade effekten. Sedan LSD 25. Jag älskade det. Metamfetamin; kärlek vid första ögonkastet. Samma sak med kokain. Men det var att injicera heroin jag fastnade för. Det brukar vara så för missbrukare, man får en favorit och heroin blev nummer ett för mig. För min bror som är tio år yngre var det helt annorlunda. Han provade att röka hasch som tonåring, men tyckte att det var skit och använde aldrig några droger i fortsättningen.

Trots missbruket kunde Paolo De Laura fortsätta med sitt arbete som konstrestauratör. Så småningom steg heroinkonsumtionen och han behövde allt mer pengar.

– Det börjar som ringar på vattnet. Först den inre cirkeln. Det är familjen. Nästa cirkel är släkten. Den tredje är vännerna. De är dem du utnyttjar och stjälar pengar ifrån. Sedan försöker du med narkotikalangning. Eller du rånar folk. Du kanske kör skoter på någon mindre gata och rycker en väska från en äldre kvinna. Så var jag. Ingenting kunde stoppa mig.

– Jag hade en hustru och en son under tiden jag missbrukade. Efter två år lämnade hon mig och tog min son med sig. Jag har inte sett honom sedan dess. Idag är han 29 år. Min mamma och bror tog också avstånd från mig. Det räckte inte för att jag skulle tänka över min situation. Inte ens när jag hade fått hepatit B och sedan C. Och inte 1984 när jag fick hiv. Gudskelov mår jag fortfarande bra.

De Laura klarade sig hela tiden undan polisen. De tog honom inte i Sydamerika när han smugglade kokain, inte i Indien, inte i Thailand och inte i Rom. Till slut: under ett pistolrån mot en guldsmedsaffär blev han skjuten av polisen. Skottet gick rakt genom halsen. De Laura lutar sig fram och visar ärret efter ingångshålet. Han överlevde och började på allvar tänka över sin situation. Det hade han gjort många gånger förr, men nu var det annorlunda. Efter ytterligare ett år gick han in i behandling på behandlingskollektivet San Patrignano. Där stannade han i två och ett halvt år. Det var i början på 90-talet. Sedan dess har han varit drogfri.

De Laura menar att först då man själv har bestämt sig är det möjligt att sluta med narkotika. Betyder det att han inte tror att det går att få stopp på ett missbruk i ett tidigare skede?

–Det är vad jag försöker med varje dag! Det är mitt arbete här. Problemet är att budskapet idag i Italien är att vi kan leva ett helt normalt liv även om vi använder hasch, marijuana, kokain, ecstasy.

Paolo de Laura, idag 50 år gammal, skakar på huvudet. Han misstror hela den italienska harm reduction-politiken. Att så många får metadon eller Subutex istället för att få hjälp till drogfrihet tycker han är fel.

– Narkomanen är stabiliserad som det heter. Han har i bästa fall ett arbete, han begår inte brott, han köper inte illegala droger. Men han är fortfarande under inflytande av en opiumalkaloid. Jag har själv upplevt det eftersom jag gång på gång har provat metadon i nedtrappningsdoser. Metadonet håller abstinensbesvären borta, men det finns en annan slags abstinens; en längtan tillbaka till det liv du levde som narkoman: spänningen, riskerna, jakten efter droger. På ett paradoxalt sätt är det ett bekvämt liv eftersom du hela tiden stänger av yttvärlden och bara har detta enda i tankarna: att få tag på nya droger. Alla andra problem och känslor trycks undan. Det blir ett filter mellan dig och resten av världen.

Paolo de Laura samlar ihop sina papper. Han ska iväg till ett nytt möte för föräldraföreningens räkning och i kväll ska han arbeta i sin ateljé.

– Med metadon i hjärnan krymper du som människa. Tyvärr finns det ingen statistik som kan mäta sådant. Jag menar att du måste begära mer av livet.

Not: ANGLAD: Associazione Nazionale Genitori Lotta alla Droga = Nationella föreningen för föräldrar mot narkotika.